

Apoštolský list (motu proprio)
MYSTERII PASCHALIS
schvalující
všeobecná ustanovení o liturgickém roku
a nový římský kalendář

SLAVENÍ VELIKONOČNÍHO TAJEMSTVÍ a jeho rozvíjení v jednotlivých dnech a týdnech celého roku je, jak jasně učí II. vatikánský sněm, nejvýznamnějším projevem křesťanské bohoslužby. Z toho vyplývá, že při úpravě liturgického roku podle zásad stanovených tímto posvátným sněmem¹ je třeba postavit Kristovo velikonoční tajemství do jasnějšího světla, a to jak uspořádáním vlastních textů pro liturgické doby a pro svátky svatých, tak i novou úpravou římského kalendáře.

I.

Postupem času vzrostl počet vigilií a náboženských svátků slavených po dobu osmi dnů a do liturgického roku byly vsunuty některé nové části, a tak se věřící nejednou soustřeďovali na pěstování zvláštních pobožností a jejich mysl se jakoby téměř odvracela od hlavních tajemství Božího vykupitelského díla.

Je však všeobecně známé, že naši předchůdci sv. Pius X. a blahé paměti Jan XXIII. vydali nejedno nařízení směřující k tomu, aby se neděli vrátila její původní důstojnost, tak aby v ní všichni viděli »prvotní sváteční den«,² a aby se nově upravilo liturgické slavení posvátné doby postní. Je též v dobré paměti rozhodnutí³ našeho předchůdce blahé paměti Pia XII. nařizující, aby se v západní církvi uvedla do původního stavu slavná velikonoční vigilie konaná uprostřed noci; při ní se mají slavit svátosti uvádějící do křesťanského života a Boží lid má obnovovat svou duchovní smlouvu se vzkříšeným Kristem Pánem.

Tito papežové, v souladu s učením svatých otců a s tradicí katolické církve, velmi správně prohlašovali, že každoročně se opakující liturgický okruh není pouhou připomínkou událostí, kterými nám Ježíš Kristus svou smrtí přinesl spásu, nebo jen oživením toho, co se v minulosti stalo, aby vzpomínka na to poučovala a posilovala rozjímající či prostě věřící, ale že slavení liturgického roku »má zvláštní svátostnou moc a účinnou působivost k udržování křesťanského života«. ⁴ A totéž vyznáváme a prohlašujeme i my.

---

¹ Srov. II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 102–111.

² Srov. tamtéž, č. 106.

³ Srov. S. Congr. Rituum, decretum *Dominicae Resurrectionis*, 9. II. 1951: AAS 43 (1951), s. 128–129.

⁴ S. Congr. Rituum, decretum generale *Maxima redemptionis nostrae mysteria*, 16. XI. 1955: AAS 47 (1955), s. 839.

Správně tedy a právem při slavení Kristova narození⁵ a jeho zjevení se ve světě prosíme: abychom skrze toho, který se stal jedním z nás, byli vnitřně přetvořeni k účasti na jeho božství;⁶ a když opětovně slavíme Kristovo velikonoční tajemství, vyprošujeme si od Boha: aby ti, kdo byli s Kristem znovuzrozeni, zůstali svému křtu věrní a žili podle víry, kterou přijali.⁷ Neboť podle slov II. vatikánského sněmu církev »když tak slaví jednotlivá tajemství vykoupění, otvírá věřícím bohatství mocných činů a zásluh svého Pána, takže je neustále v jistém smyslu zpřítomňuje, aby se s nimi věřící setkávali a aby z nich čerpali spásonosnou milost«.⁸

Proto nová úprava liturgického roku a z ní vyplývající zásady pro jeho obnovu nesměřují k ničemu jinému, než aby věřící vírou, nadějí a láskou měli účast na celém Kristově tajemství rozvíjeném v ročním okruhu.⁹

II.

Podle našeho názoru této skutečnosti vůbec neodporuje to, že jasným světlem září i svátky blahoslavené Panny Marie, »která je nerozlučně spjata s vykupitelským dílem svého Syna«,¹⁰ a památky svatých, k nimž se právem počítají narozeniny (pro nebe) »našich vznešených mučedníků a vítězů«;¹¹ »svátky svatých totiž hlásají podivuhodné působení Kristovo v jeho služebnících a poskytují věřícím dobré příklady k následování«.¹² Vždyť přece katolická církev vždycky a pevně hlásala a obnovovala o svátcích svatých Kristovo velikonoční tajemství.¹³

Není ovšem možné popírat, že s přibývajícimi léty přibývalo i nadměrné množství svátků svatých, a proto posvátný sněm vhodně upozornil: »Svátky svatých nemají převládnout nad svátky, kterými se slaví vlastní tajemství spásy. Proto ať jejich značnou část slaví jednotlivé místní církve, národy nebo řeholní rodiny. Na celou církev ať jsou rozšířeny jenom svátky těch svatých, kteří mají skutečně obecný význam.«¹⁴

Aby se uskutečnila tato rozhodnutí ekumenického sněmu, byla ze všeobecného kalendáře vypuštěna jména několika svatých, památky některých jiných svatých se mohou slavit jako nezávazné nebo jejich slavení bylo ponecháno pro ty oblasti, kde se jim prokazuje úcta. A tak došlo k tomu, že ve všeobecném kalendáři byla vynechána jména některých svatých, kteří nejsou známí na celém světě, a objevila se tam jména některých mučedníků z těch území, kam evangelium proniklo teprve později; takže se v tomto seznamu nacházejí jakoby zástupci všech národů, společně uctívání, protože prolili krev pro Krista nebo vynikali hrdinskými ctnostmi.

---

⁵ Srov. Lev Veliký, Sermo XXVII in Nativitate Domini 7,1: PL 54,216.

⁶ Srov. Římský misál [1962], modlitba ze svátku Křtu Páně.

⁷ Srov. Římský misál [1962], modlitba úterý velikonočního [dnes vstupní modlitba z velikonočního pondělí].

⁸ II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 102.

⁹ Srov. tamtéž.

¹⁰ Tamtéž, č. 103.

¹¹ Srov. *Breviarium Syriacum seu martyrologium Syriacum...*, ed. B. Mariani, Roma aj., 1956, s. 27.

¹² II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 111.

¹³ Srov. tamtéž, č. 104.

¹⁴ Tamtéž, č. 111.

Proto považujeme nový všeobecný kalendář uspořádaný pro latinský obřad za lépe odpovídající projevům zbožnosti a náboženského smýšlení současné doby a také lépe vyjadřující tu vlastnost církve, které říkáme všeobecnost. Představuje totiž jména vynikajících osobností, které celému Božímu lidu ukazují zářivé příklady svatosti dosažené rozmanitými způsoby. Je zbytečné připomínat, jak velice to přispěje k duchovnímu užítku všeho křesťanského lidu.

Když jsme tedy před Bohem velmi důkladně uvážili tyto důvody, schvalujeme svou apoštolskou autoritou nový všeobecný římský kalendář, který sestavila Rada pro uskutečňování konstituce o posvátné liturgii, a zároveň též všeobecná ustanovení o uspořádání liturgického roku. Vstoupí v platnost dne 1. ledna 1970 podle pokynů, které vydá Posvátná kongregace obřadů spolu se zmíněnou již Radou, aby se podle nich postupovalo až do té doby, kdy bude dokončeno vydání nově upraveného misálu a breviáře.

Nařizujeme, aby všechna ustanovení tohoto našeho apoštolského listu byla pevná a právoplatná a aby jim, pokud to přichází v úvahu, nestály v cestě apoštolské konstituce a nařízení vydané našimi předchůdci, ani jiné předpisy, třeba i hodné zvláštní zmínky.

Dáno v Římě u Svatého Petra dne 14. února 1969, v šestém roce našeho pontifikátu.

PAPEŽ PAVEL VI.